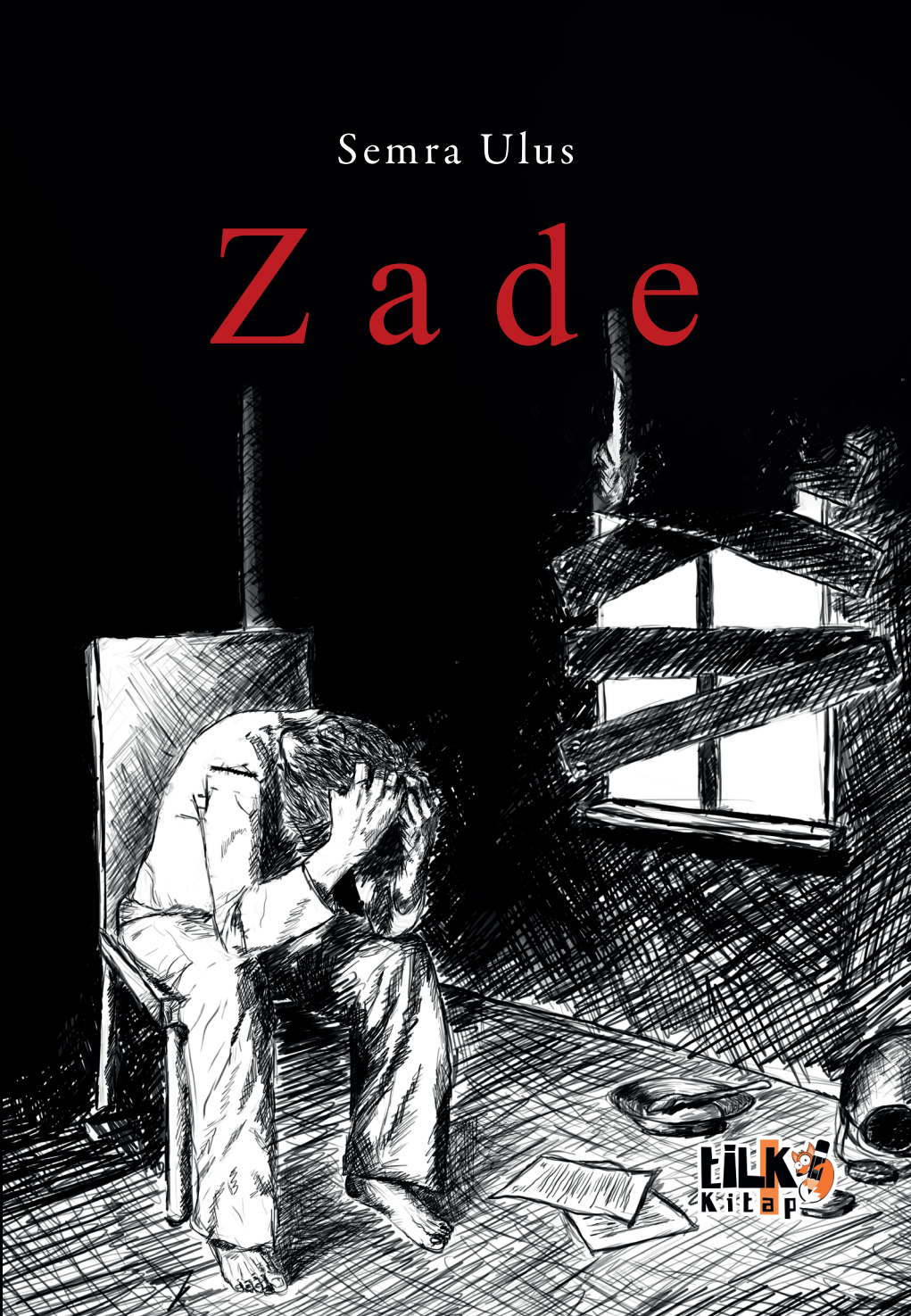
Semra Ulus

Zade

tilki
kitap
yayınevi

Zade
Semra Ulus

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Mart 2025
ISBN: 978-625-6830-85-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ZADE

Semra Ulus

Bu hikâye nereye ve neye varır bilmiyorum. Bu birinci sayfam. Yazdığım ikinci cümle. Bir bilgisayar masasında küçük bir masa lambasının altında defterim ve elimde kalemimle yazıyorum.

Uzun zaman oldu. Kurgulayarak mı yazarım yoksa olduğu gibi dökülürüm? Gidişat neyi gösterir bilmiyorum ama bu sefer daha gerçekçi olacağım aşikâr. Nasıl mı hissediyorum. Kaybolmuş gibi. Sokak sokak aramışımda kaybetmişim gibi kendimi. Hatta belki gece gündüz. Belki yaz kış. Bu bir günlük mü olacak ya da bir roman mı? Sadece başladım bir yerlerden bir şekilde. Belki de fazla melankoli gidiyorum. Ama ben buyum. İlle de bir hikâyemi olmalı diye soruyorum kendime. Bence hayır. Yazmak güzel geliyor sadece. Sanırım biraz paslandım. Belki ilerleyen günlerde daha da açılırım. Yazdıkça, kelimelerimi döktükçe…

Kötü hissetmem bipolar olmamdan mı yoksa yasadığım hayattan mı artık ayırt edemiyorum. Bu hastalık beni nerden buldu? Sanırım bana tek faydası, bazı dönemlerde daha rahat yazabilmem. Dünyada kaç tane bipolar var? İşte onlardan biri de benim. Karmaşık duygularımla, genelde depresif olmamla, tam anlamıyla benim. Gerçi bu kadar depresif olmasam yazabilir miydim böyle diye düşünmüyor değilim. Yok derseniz de saygı duyarım ama kesinlikle var bence. İlaçlarım değişti. Zehirlenme vakası atlattım: lityum zehirlenmesi. Bunu siz pek anlayamayabilirsiniz ama lityum kullanan çoğu bipolar bilir. Kanımda fazla sayıda lityum olduğundan ellerimde ve vücudumda titremeler, iştahımın azalması, yorgunluk ve birçok kötü etkiler yaşadım. Korkmayın şu an iyiyim. Olanzapin adında bir ilaca başladım ve senelerdir kullandığım lityumu terk etmek zorunda kaldım.

Kulağa ne kadar hoş geliyor değil mi ismi? Olanzapin… Hayatıma hoş geldin. Benimle ne kadar savaşır bilmiyorum. Hangimiz daha baskınız acaba? Ruhunu kaybetmiş bir bedene ömür boyu hapsedilmiş bir cezaydı ilaçlarım. Ve ben ömür boyu bunları bir fiil mideme indirmek zorundayım. Ne kötü… Ama daha da kötüleri vardı de mi bu hayatta? Ne garip. Çoğu insan bu hastalığın ne olduğunu bile bilmiyor. Çoğu bir an mutlu olup bir an mutsuz olmak olarak biliyor. Halbuki bir an olmasıyla alakası bile yok. Gerçi ben de yaşayana kadar bilmiyordum ne olduğunu. Sanırım hâlâ kabullenemiyorum. Biliyorum, beni bir ömür boyu esir alan bu lanetle artık barışmam gerek. Kolay olup olmayacağıysa tamamen soru işaretiydi. Ama artık yapmak zorundaydım. Çünkü bu bir savaştı. Ya o beni yenecek ya da ben ona rest çekip kabullenip mücadele edecektim…

Yine bir sigara yaktım. Çocukluğum geliyor aklıma. Bu pisliği içen annem, babam ve ablamdan nefret ederdim. Kokusunu duyduğum an bulunduğum ortamı terk eder, içenlere söver dururdum. Ve şimdi paket sigaralar gömüyorum mideme. Hatta midem değil bütün bedenime hapsediyorum. Nasıl bu kadar bağımlı oldum? Yedinci sınıftayken içmeye başlamıştım. O zamanlar tek dal sigara içiyordum bir günde. Evimizin hemen kösesinde olan, bir sığınağı andıran bakkalımızdan. Ara ara okulda teneffüslerde arkadaşlarla bahçenin arka tarafında bir dalı beş kişi döndüğümüz kadar. Bir gün, bir dal sigara değil de bir paket sigarayı koymuştum cebime. Dallar az gelir olmuştu. O günden sonra paketler ben yaş aldıkça büyüdü cebimde. Her gittiğim ortamda, "Çok sigara içiyorsun." cümlesi havada uçuşmaya başladı. Ne büyük aptallık bunu söylemek. Sizce ben bilmiyor muydum bunu? Bu bir bağımlılıktı artık. Cevap olarak bir sürü cümle kurulabilirdi.

Belki basit olacak ama ben seviyordum sigara içmeyi. Hiçbir zaman normal bir çocuk olamadım. Hatta ergenlik donemim fazlasıyla kötü geçmişti. Kollarını jiletle kesecek kadar. Hatta bir gün öyle derin kesmiştim ki altı dikiş ve beş dakika arayla ölümden dönmüştüm. Ve bunun sebebi neydi biliyor musunuz? Aşık olduğum kızın beni başka bir erkekle aldattığını ögrenmemdi. Ne kadar aptalca değil mi? Küçücük bir çocuğun yarattığı kabuslardı bunlar. Ve ben o yara izini hâlâ taşıyorum bileğimde. Çarpı seklinde olan bir iz. Ve her baktığımda bir kere daha hatırlatıyor bana kadınlara güvenmememem gerektiğini. Her şey geçti. Zaman geçti ve ben büyüdüm. Vücudum değişti ama o iz hiç değişmedi. Şu anda hayatında yalnızca bir erkek değil defalarca intihara kalkışan bir mahlukla konuşuyorsunuz. Bu kimine göre tehlikeli, kimine göre aptalca, kimine göre ilgi çekici gelebilir.

İntihar deyince aklıma "DİP" dizisi geldi. Ne çok etkilenmiştim o diziden. Ve orada söylenen bir söz ne çok etkilemişti beni, "İntihar bir yardım çağrısıdır aslında." Evet defalarca intihar etmiş biriyle karşı karşıyasınız şu anda ve şunu söyleyebilirim ki intihar edilmez, yapılırdı! Ben ölmedim. Ama öldürmeyen Allah öldürmez sözüne de pek de inancım yoktu aslında. En çok ölümden korkanlar intihara kalkışırdı. Ya da genelleme yapmayayım. Ben en azından öyleydim. Ölmek nasıl bir duygudur bilmem ama ölümle burun buruna gelmek daha acıydı. Neden canına kıymak ister ki bir insan? En basit cevabım yasamak istememek olacak. Peki ya neden yasamak istemez bir insan? İşte bunun binlerce cevabı olabilirdi. Benim tek bir cevabım vardı. Çünkü ölmek yasamaktan daha kolaydı. Sizce de öyle mi ? Yoksa yasamak yalnızca benim için mi ıstıraptı?

Kimisi için evet, kimisi için hayır olacaktı cevap kısa ve net bir şekilde. Ya da "Bi siktir git oradan" diyeceklerdi bana. Benim adım Zade. Soylu bir ailenin erkek evladı demek. Oysa ben soysuz bir ailenin en zehirli tohumu olarak gelmiştim bu dünyaya. Babası sahtecilikten içeri girmiş annesi de kardeşi tarafından hayatını sürdüren bir kadının eseriydim. Ters dubleks bir evde yaşıyorduk. Alt katında yatak odalarımız üst katıysa mutfak ve salondan oluşuyordu. Duvarları sprey boyalarla türlü türlü kelimeler yazılmış dar bir sokağın sağ kösesinde eskitme bir sarı boyayla boyanmış bir binanın giriş katındaydık. Okulu zar zor bitirmiştim. Derslere girmekten çok annesi eşliğinde rehberlik öğretmeniyle geçirmiştim psikolojisi bozuk olan bir çocuk olarak. Sonralarında dayımın açtığı restoranda garson olarak çalışmaya başlamıştım.

Benim adım ZADE. Soylu bir ailenin erkek evladı demek. Oysa ben soysuz bir ailenin en zehirli tohumu olarak gelmiştim dünyaya. Adıma yakışır olamadım hiç. Hatta adımla alakam bile yoktu. Ne yaptın bu zamana kadar derseniz cevap veremeyeceğim. Yalnız doğdum ve şimdi yalnız gidiyorum. Sevilmedim hiç. Yalnızca seven oldum. O yüzden sevilmek nasıl bir duygudur bilmem. Ve şimdi ailem dışında kimse tarafından sevilmeden gidiyorum bu hayattan. Nasıl bir duygu olduğunu tatmadan. Yalnız bu değildi. Ben çoğu şeyden mahrum kalmıştım bu hayatta. Çoğu şeyi tatmamıştım. Başım ağrıyor. Bunları son kez düşünüyordum. Bilip bilmediğim ne varsa hepsini kustum. Hepsini döktüm içimden. Çok zor günler atlattım. Ve o günleri hâlâ asamamış biri olarak son kez karşınızdayım. Ben bilinmeyen basit bir yazarım ve belki de hayatımın sonuna kadarda öyle kalacağım. Onlarca cümle kursam ne fayda. Her biri boğazımda düğüm düğüm… Bu defteri, kim temize çeker bilmiyorum. Ben gidiyorum. Ardımda bıraktığım bir defter ve anneme armağan ettiğim türküyle gidiyorum…

9 786256 130852